

tíðindablaðið

Útgevari: p/f söslalurín

Fyrirtaksstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Blaðfólk: Hogni Djurhuus, Dagny Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f söslalurín. Prent: p/f pressan 1981

söslalurín

Postsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

Hvør er útvarpsstjóri?

(Skyldar útvarpið Fólkaflokkinum nakað?)

oddagrein

Í ODDAGREININI týsdagin viðgjördu vit seinastu terrorferð Fólkafloksins, har blaðstjórin, ting- og stavnamaður Fólkafloksins gjørdi seg inn á tveir útvarpsmenn og skræddi upptøkubandið frá teimum, til honum hóvaði ikki tað, sum komið var á bandið.

SJÁLVANDI KANN einki sum frættist um Fólkaflokkinn, longur undra nakran. Fólkaflokkurin, sum ber hatur, agg, forfylgjing og terror í sínum skjöldri. Hetta seinasta dømið man tó vera eitt hitt grovasta hesa seinastu tíðina.

Í SAMA Sosiali var m.a. útvarpsstjórin spurður um hann hevði nakra viðmerking til hesi skakandi tíðindi. Ongu, segði útvarpsstjórin.

HETTA SEINASTA týkir okkum tó allra mest skakandi. At útvarpsstjórin ikki hevur so frægt sum eina viðmerking til, at tveir av hansara monnum á ein tilkán hátt verða hóttir og viðfarnir av einum manni, sum okkum kunnugt ikki hevur meira at gera við tilfarsvalið í útvarpinum enn einhvør annar.

TAD ER IKKI altíð lætt at vera útvarpsstjóri. At royan balansukunstin millum politisku flokkarnar, soleiðis at ikki kann sigast um útvarpið, at tað tekur nakran politiskan flokk fram um annan.

STÓRT SÆÐ hevur útvarpið klárað henda rættuliga væl hesi stívliga 25 árin, útvarpið hevur virkað, men í seinastuni hómast ávis tekin um, at útvarpið hevur hug at hókna undir Fólkaflokkstrýstinum.

HVØRJA FERÐ stavnamaður Fólkafloksins ikki hevur líka eina sending í útvarpinum (serliga umráðandi er hvørjir persónarnir og ætt teirra eru) hevur hann skýrt útvarpið bæði eitt og annað. Millum annað, tá útvarpið hevði eina uttanríkispolitiska sendið við tveimum avgjørt kvalifiseraðum luttakarum. Hesum líkaði heldur ikki stavnamanninum og bjóðaði seg sjálfan framat. Tað var í lagi frá útvarpsins síðu. Tað ræður bert um at vera nóg hóttandi í síni framferð. At so hesin sami stavnamaður Fólkafloksins nýtti sendingina til einvísa propagandu, undraði ongan.

NÚ HEVUR sami maður sett seg sum »sencura« í útvarpinum. Og útvarpsstjórin hevur onga viðmerking. Ahugavert, skelkandi. Vit loyva okkum tí at spyrja: Skyldar útvarpið Fólkaflokkinum nakað? Um so her hvat? Ella hevur útvarpsstjórin fingið homluband Fólkafloksins so ofta og so dygt, at hann letur teir ráða, og hevur sjálvur blakað frá sær?

UNDIR ØLLUM umstøðum halda vit okkum hava krav uppá at fáa útvarpsnevndina úppi leikin, soleiðis at greiðast á, hvat er vi at henda í útvarpinum. Hetta mál skal hvørki Fólkaflokkurin ella útvarpið fáa lov til at tuga í hel.

Luttakið í almenna orðaskiftinum. Sendið lesarbrøv, sjónarmið ella viðmerkingar til Sosialin, sum hýsir øllum meiningum!

Friða hús — hvat hendir so?

Kann blaðið ikki greiða eitt sindur frá, hvussu vorðið er, tá landsstýrið áleggur, at húsaognir skulu friðast. Eg spyrji av

áhuga, tí man hoyrir viðhvørt um, at man friðar hús og so sær man at einki hendir meira, uttan tað at tev meira og meira standa

og forfalla.

Eittnu tey gomlu prestahúsin ella garðurin inni á Nesi.

Tað verður sagt, at tey

Við heimild sum vanligur borgari

eftir B.J. Rambøll, professara, dr. techn.

Tað er uppskakandi at skula visa fram eina tekning sum hesa, tað er uppskakandi at fáa hana stungna upp í eyguni — ein mynd, har møguleikarnir fyri týning eru plottaðir inn á. Tann einsamalli prikkurin í miðjuni umboðar spreingimeginina í øllum, sum varð skotið av í 2. heimsbardaga, atom-bumburnar báðar iroknadar. Hinir prikkarnir eru tilsamans spreingimegin í teimum raketum, bumbum og granatum, ið nú eru til.

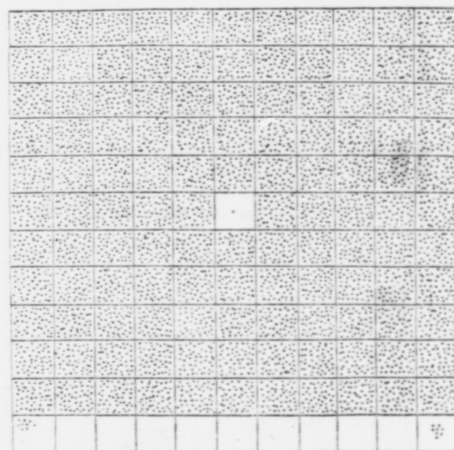
Ein trýr hesum ikki, heilin ber seg undan at viðurkenna. Tað er ófatandi, at ein einsamallur kavbátur av Trident-slagnum kan bera við sær spreingimegi, ið svarar til 7 heimsbardagar, ófatandi, at ein bumba, ið verður søgd at vera upp á hundrad milliónir tons TNT (fimm túsund ferðir sterkari enn Hiroshima-bumban) veruliga er til, eftir hvat Guinness Metabók sigur, at hon vil kunna spreingja eitt hol, ið er 30 kilometrar í tværmát.

Men er nú ikki nóg mikið av prikkum, skulu nú 572 missil, sett upp í Europa, í grannalagi okkara, plottast inn.

Eitt avmarkað krigg? Eitt tiltak, tey royna at sissa okkum við. Við hesum amboðum — hvussu? Kanska einans við »vanligum« vápnum? Hvør trýr veruliga, at Hitler, um hann, við at trýsta á ein knött, formáði at spreingja alla jørðina, nevði verið nøgdur við heldur at rætta eina pistól móti sær sjálvum.

Tað er skelkandi at fáa so ræðuligar veruleikar stungnar upp í eyguni, men roynir ein at dýlja og kveistra til viks, verða mótmælini standandi í barkanum og náa ikki út.

Ein fyrrverandi danskur verjumaðaráðharr segði nýliga í veitsluroðu á landsfundi hjá Konservativum Ungdómi í Danmark: »Haldið á við at avdúka friðarrærlunnar bakmenn«... Lósu tygum hetta, lesið eina ferð aftur, hyggið síðan at hesi lagnutungu mynd. Og

Týningarmøguleikar plottaðir inn

hugsjó.

Øll tey, ið ikki eru bundin av gamlari vanahugsan, sum gera sær greitt, at tað ber ikki til at spæla bólt, tá ið bóltarnir eru stórir sum stjørnur, øll ið kunnu siggja, at tað er vitleyst í Eystri og Vestri at stíla móti vápnajavnvág, ið veruleikanum móti at verða við yvirlytan, tá ið tað longu eru so nógvar bumbur og rakettir, at heimsins fólk kunnu týnast 20 ella 30 reisir, øll tey mugu hjálpa við til at fáa ta hallandi skútuna beinda á rætlan kjøl aftur.

Hjálpa, hvussu hjálpa. Tað eru fólk, ið mótmæla við at seta tjöld upp, har missil skulu setast, fólk, ið nýta tíð og megi, fólk ið savnast í stórum tali fyri at mótmæla.

Ikki kann ventast, at ein og hvør luttekur í eini röslu. Men við teirri heimild tað gevur at vera vanligur borgari kann ein seta seg upp móti mistrugv, illvilja, hatri, móti hóttaðum og fleiri rakettum: við at velja og stuðla teir politikkarar og teir politisku flokkar, ið draga somu linu. Men fyrst tá ið veljararnir, ið teir umboða, ið teir eru talsmenn fyri, í stórum tali greitt og uttan himpru visa á, at eitt mál, eitt aðalmál, sjálvt aðalmálið, má takast fram um øll onnur, fáa politikkararnir

dirvi og styrki til at seta inn alla megi sína, tíð og hjarta, til frama fyri aðalmálinum. Alt annað er, sum tíðin nú er vorðin — sum í opnum bardaga — umsting, ið skal fáa gerandisdagin at ganga.

Nær er rópið frá veljarunum so hart, so greitt og eintýtt, at teir politisku flokkarnir gera eftir tí og ikki nýta tíðina til at víga fyri og imóti, hvat veljararnir munnu fara at siga, um nokur oyru verða lögð í gjaldi á ol og tubbak.

Trýstið frá hvørjum einstokum okkara elur av sær, og tá vit verða mong, tá ið sum frá líður somu vónir og ynski vakna í meginpartinum av íbúgvunum á jørð okkara, verður hetta til krøv, sum mugu fáa teir fatalistisku harrarnar (fatalisma = lagnutrugv, ums.), ið stýra heiminum, til at broyta kós.

Teir mugu gevast við, hvørja ferð roynt verður at gloppa øðru megin frá, at sparka hurðina aftur alt fyrri heitt. Teir mugu gevast... Teir kunnu jú ikki halda á í ævir, um lívið skal livast. Eina ferð má vera komið at markinum, og vend koma í. Hvat hendir nú í Geneve...

Vit halda ondini.

Bárður Jakupsson týddi eftir grein í »Politikken«

nú eru friðað, men at tað annars einki hendir við teimum og nýggj hús skulu byggjast til prestin.

Hvi ikki brúka húsin til okkurt fornuftigt. Hetta

eru jú stór og prýðilig hús.

Nú so nógvir pengar verða

brúktir til alt møguligt. Tað siggja vit eisini á skattarokningini, at landsstýrið brúkar nógvar pengar. Hvi seta tit so ikki onkrar av hesum nógvu, sum eru í Havni, ið okkurt soverðið hús.

Kundi fornfrøðingurin ella skjalaførðingurin ikki tað sama búið her á Nesi. Tí, hvat skal hasin gamli prestagarðurin annars standa til?

Forvitin